

עַל דָּא כִּי כּוֹלָם הֵם מֵהֶצֶד שְׁלָהֶם שְׁהוּא צַד הָאוֹפְנִים שְׁבַע־שִׁיָּה וְכֹל תִּיקוֹן הָאִבְרִים
וְהַעֲצֻמוֹת הֵם זֶה עַל זֶה, דְּהֵינּוּ שִׁישׁ אִבְר אוֹ עֵצִים שְׁצַרִּיךְ לִהְיוֹת לְמַעֲלָה בְּגוֹף הָאָדָם וְיֵשׁ
אִבְר אוֹ עֵצִים שְׁצַרִּיךְ לִהְיוֹת לְמַטָּה בְּגוֹף הָאָדָם (רמ"ק). סְטָרָא אַחֲרָא יְהִיבָת
בְּשָׂרָא, וּמִסְטָרָא דִּילָהּ, אַתְיָא בְּשָׂרָא, וְלֹא מְלָה אַחֲרָא
וְהִנֵּה הַסְטָ"א נוֹתֵנֶת לְאָדָם אֶת הַכַּח שְׁמִמְנּוּ מִתְּהוּוּהַ הַבְּשָׂר מֵאַחַר שְׁמֵהֶצֶד שְׁלָהּ בֵּא רַק כַּח
לְבָשָׂר וְלֹא לְדַבֵּר אַחֲרֵי. רְתִיכִין דִּילָהּ, יְהִיבִין כָּל אֵינּוֹן גִּידִין
וְעַרְקִין, לְאַמְשָׁכָא דְּמָא לְבְּשָׂרָא וְהַמְרַכְּבוֹת שְׁלָהּ הֵם נוֹתֵנִים כַּח
שְׁמִמְנּוּ מִתְּהוּיִים הַגִּידִים וְהַעוֹרְקִים בְּכַדִּי לְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם אֶת הַדָּם לְבָשָׂר. בְּתַר דְּאֵלִין
יְהִיבִי חֵילִייהוּ, שְׁמִיָּא יְהִיבִי חֵילִייהוּ וְאַחֲרֵי שְׁהֵם נוֹתֵנִים לְאָדָם אֶת
כּוֹחַם אִז גַּם הַשְּׁמַיִם נוֹתֵנִים לְאָדָם אֶת כּוֹחַם, וּמֵאֵן אֵינּוֹן וּמֵהוּ הַכַּח שְׁנוֹתֵנִים
הַשְּׁמַיִם. עוֹר דְּאַתְּמִשְׁךְ עַל כְּלָא. כְּגוֹוֹנָא דְּלְהוֹן אֵלֹא הוּא כַּח
שְׁמִמְנּוּ מִתְּהוּוּהַ עוֹר לְאָדָם שְׁהוּא נִמְשָׁךְ וּמְלִבִּישׁ עַל כָּל גּוֹף הָאָדָם כְּדוֹגְמַת הַשְּׁמַיִם שְׁהֵם
מְלַבִּישִׁים עַל כָּל הָעוֹלָם.

הָאָדָם בְּחַיֵּי חַיּוּתוֹ מְקַבֵּל כּוֹחוֹת רּוּחָנִיִּים מֵהַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְלֵאחֲרַי פְּטִירְתּוֹ כָּל
אַחַד לּוֹקֵחַ חֵלְקוֹ

לְבַתַּר מִתְּחַבְּרִין שְׁמִיָּא וְאַרְעָא כְּחַדָּא, וְיְהִיבִי אֶרְבָּעָה
יְסוּדֵי אֵלִין: אִשָּׁא, וּמִיָּא וְאוּרָא, וְעַפְרָא.
לְאַנְנָא עַל אֵלִין, וְלְחַפִּיָּא עַל כְּלָא וְאַח"כּ מִתְּחַבְּרִים הַשְּׁמַיִם שְׁהֵם
תְּנוּעַת הַגִּלְגָּלִים וְהָאָרֶץ שְׁהִיא כְּלָלוֹת ד' יְסוּדוֹת אֶרְמ"ע כְּאַחַד, וְהֵם נוֹתֵנִים לְאָדָם אֶת

ארבעת היסודות שהם אש מים רוח עפר [קפא] בכדי להגן על אלו הכוחות הרוחניים שבאדם שהם הנר"ן ולכסות ולהלביש על כולם וליישב אותם בתוך הגוף כראוי (רמ"ק). **לְבַתָּר, כָּל חָד נָטִיל חוֹלְקִיה דִּיהֶב, וְאֶת־בַּטֵּל** אמנם לאחר שמת האדם או כל אחד ואחד מהם לוקח את חלקו שהוא נתן לאדם ועי"כ מתבטל הגוף הגשמי, כי בעת מיתת האדם השמים לוקחים את תנועת הגלגלים המעמידים את הרכבת ד' יסודות ארמ"ע והארץ לוקחת את ארבעת יסודותיה המקיימים את הגוף והחיצונים לוקחים את כוחם מהבשר ומהעורקים (רמ"ק). **רוּחָא דְקַדְשָׁא, וְרִתִּיכִין דִּילִיה, חוֹלְקִיִּהוּ קִיִּמָּא** אמנם הרוח הקדושה ומרכבותיה שהם נתנו את הכח לאדם, אז חלקיהם קיימים אפילו אחרי המיתה. **רוּחָא דְקַדְשָׁא, רוּחָא דִּילִיה קִיִּמָּא וְנִשְׁמָתָא סְלִקָּא** כי הרוח הקדושה שמהיצירה וכן הרוח שלו שהיא מחלק הנפש שבעשייה הם קיימים בגן עדן התחתון וכן הנשמה שלו היא עולה לגן עדן העליון שבבריאה. **רִתִּיכִין דִּרוּחָא דְקַדְשָׁא, גִּרְמִין דִּלְהוֹן קִיִּמִין** וכן הנפש שנמשכת מאופני המרכבות שבעשייה של הרוח הקדושה דהיינו, שהוא ההבלא דגרמי שנמשך מהם אל האדם אז הוא קיים לאחר המיתה על עצמות של האדם, ואפילו שבמשך השנים העצמות נרקבות מכל מקום היסוד שלהם שהוא עצם אחד ידוע הוא לא מתבטל לעולם [קפב] ובו נאחזת הנפש בקבר (רמ"ק). **וְעַל דָּא חָשִׁיבוּ**

אור הרשב"י

[קפג] וכמו שכתב הבן איש חי בשנה שניה פרשת ויצא הלכה כ"ז וז"ל: וכתבו המקובלים יש עצם באדם שאינו נהנה משום אכילה אלא רק מן סעודה רביעית דמוצאי שבת, ועצם זה

[קפד] ואז האדם נעשה תיק והיכל לאלו הכוחות הרוחניים מאחר שכל דבר רוחני הוא צריך להיות מלוכב בתוך העולם גשמי בסוד ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם (רמ"ק).

הלימוד היומי

לע"נ רבי אברהם ועקנין זצ"ל

דְּגוּפָא, גְרָמִין הָווּ ומשום כך החשיבות של הגוף הוא העצמות, מאחר שההבלא דגרמי שורה עליהם בגלל שהם משורש הקדושה ומשא"כ הבשר שהוא מצד החיצונים. **וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, (ישעיה נח) וְעֲצֻמוֹתֶיךָ יַחְלִיץ, וּבְשָׂרָא לֹא כְּתִיב בִּיהַּ הֵכִי** ומשום כך כתוב בפסוק 'ועצמותיך יחליץ', דהיינו שבדוקא כתוב 'ועצמותיך יחליץ' שפירושו שלעתיד לבוא העצמות יבריא ויתרפאו אמנם דבר זה לא נאמר על הבשר מאחר שהוא מצד החיצונים.

השטן יכול לקטרג גם על המת אלא עד שהתכלה הבשר

וְכָל זְמַנָּא דְּבִשְׂרָא דְּסִטְרָא אֲחָרָא קְיַיְמָא בְּקִיּוּמָא, הָהוּא שְׂטָן קְיַיְמָא לְאַסְטָנָא והנה כל זמן שבשר האדם שהוא

אור הרשב"י

לא יהיה לו זמן להגיע לביתו בכדי לקיים את המצווה בזמנה. והנה הרב לא רצה להפסיד מצוה יקרה זו ולכן מה עשה רבינו? הלך ודפק בזריוות על איזו דלת של משפחה אחת שנקרטה בדרכו והוא ביקש מהם שיתנו לו לחם לצורך סעודה רביעית מאחר שאין לו זמן להגיע לביתו בכדי לקיים את המצווה. ומהרב נובל לקחת מוסר לעצמנו כמה צריך להיזהר שלא להפסיד מצוה יקרה זו. שהרי קיים את מצות סעודה רביעית במסירות נפש גדולה ולא התבייש כלל והוא לא חס על כבודו לומר שאין זה מכבודו לבקש כאחד העניים שיתנו לו לחם בכדי לקיים את המצווה.

נשאר קיים בקבר ואין שולט בו רקבון, והוא נקרא נסכוו, וגם נקרא לוו, וגם נקרא בתואל. ואמרת בזה רמז כי שלשה שמות של עצם הנו"ם הם ר"ת לב"ן, והם (אותיות לב"ן) ס"ת שלשה שמות שהם ישראל יעקב ישורון, וזוה העצם יבנה הגוף בתחיית המתים, וזה יהיה לישראל דוקא הנאמר בהם ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום.

ובענין זה מסופר על מורנו ראש ישיבת פורת יוסף הרה"ג חכם יהודה צדקה זצוק"ל שהיה מוצאי שבת אחד שהוצרך הרב ללכת לאיזה ענין דחוף והוא התעכב שם, ולפתע נזכר הרב שעוד מעט יגיע זמן הצות ועדיין הוא לא קיים את מצות סעודה רביעית, והישב הרב שאפילו

בא מצד הסט"א הוא עומד וקיים בקבר אז זה השטן עומד ומקטרג עליו בכדי שימשך עליו
 הצער של הרימה והתולעה. **אֶתְאָבִיד בְּשָׂרָא, לֵית לִיהּ רְשׁוֹ**
לְאַסְטָנָא, דְּהָא לֵית לִיהּ עַל מַה דִּיסְתְּמִיךְ אמנם אם כבר נאבד
 והתכלה הבשר אז אין לו רשות יותר לקטרג עליו מאחר שאין לשטן דבר שעליו הוא יסתמך
 בכדי לקטרג עליו כי אז כבר אין לו חלק ושייכות עם האדם. **וְעַל דָּא פְּתִיב,**
יְכַל בְּשָׂרוֹ מִרְוָאֵי וְשִׁפּוֹ עֲצְמוֹתָיו לֹא רָאוּ ועל כך
 כתוב בפסוק יכל בשרו וגו' דהיינו שכאשר יתכלה הבשר שע"כ יתנתקו עצמותיו ממקומם
 אז לא יוכל השטן להסתכל עליו עוד. **מִתְהוּא חִיזוּ דְשִׁטְן דְקִיָּמָא**
לְאַסְטָנָא, דְלֹא יְכִיל, פִּיזוֹן דִּיכָל בְּשָׂרוֹ כי זה המראה של השטן
 העומד עליו לקטרגו הוא לא יוכל עוד לקטרג עליו מאחר שכבר התכלה בשרו. **וְשִׁפּוֹ**
עֲצְמוֹתָיו לֹא רָאוּ, לֹא אֶתְחִיזוֹן לְקָרְבָא לְגַבִּיהּ, דְלֵית
לִיהּ בְּהוֹן חוֹלְקָא וכן מש"כ 'ושפו עצמותיו לא ראו' פירושו שע"י שהתכלה
 הבשר שהוא חלק החיצונים אז לא ראויים עוד העצמות להתקרב אל השטן מאחר שאין לו
 חלק בעצמות אלא רק ע"י הבשר, **פִּיזוֹן דְשִׁפּוֹ פְּלַ חָד וְחָד מְדוּכְבְּתִיהּ,**
לֹא תַבַּע עֲלֵייהּ, וְלֹא קָאִים לְאַסְטָנָא בְּגִינֵיהּ כי מכיון שע"י
 שהתכלה הבשר שאז כל עצם התנתק ממקומו אז הוא לא תובע עוד דין עליהם וכן הוא
 לא עומד לקטרג בשבילם.